

Číslo 10, ročník II.

Červen 2014

Úspěch v TZ

Stalo se tak 31. května, kdy se porota usnesla na závěrečném verdiktu, verdikt sdělující radostnou zvěst o postupu tří reprezentantů našich oddílů. Na mistrovství ČR v turistických závodech postoupila Katka Kunorzová alias Kuna a ostřílené bratrstvo rodiny Janečků. Co na to říkají naši závodníci?

- **Není tomu tak dávno, co jste si svými výkony vybojovali postup na Mistrovství České Republiky, jaký je to pocit?**

M: Ahoj Dendo, tak pocit je to úžasný, pro mne velký nečekaný úspěch. Pro mne je to úspěch i díky tomu, že jsem byl jen na jednom ze tří kol ČP a dokázal jsem postoupit. Za to samozřejmě děkuji vedoucím (Kovicovi) že s námi jel i na třetí kolo ČP.

T: Nebudu to protahovat, je to prostě super!

K: Je to luxusní pocit! Jeli jsme ze závodů a já pořád nevěděla jestli jsem postoupila. Pak jsem se večer doma podívala na stránky TZ a výsledky i s postupy už tam byly. Uviděla jsem své jméno a byla strašně šťastná, prostě myslela jsem, že vyskočím z okna.

- **Probojovat se tak vysoko není jen o štěstí, ale stálo za tím určitě mnoho úsilí a práce, prozradíte nám jak jste se na turistáky připravovali?**

M: Jelikož celý rok běhám za školu přespolní běhy a jakýsi úspěch mám, tak běh mi problém nedělá. No a KPČ a TT jsem se naučil doma, ale to umím také docela z minulého roku. Přiučil jsem se jen mezinárodní KPČ a to den před závodem. Poté jsou ještě uzly a ty jsme se naučili na schůzkách a dřeviny. Ty jsou docela problém kvůli tomu, že se poznávají živé stromy. Kolikrát, když jdu někde venku, tak si určuju dřeviny kolem sebe. Proto jsem byl nadšený, když jsem za ně neměl ani jednu trestnou minutu. No a zbývají ještě azimutové úseky, plížení, hod na cíl a odhad vzdálenosti a to netrénuji, ale snažím se nejvíce až na závodě. Pro mě jsou důležité azimuty, když je najdu brzy při závodě, tak dopadnu dobře.

T: Chodím do atletiky, to mi určitě dost pomáhá s kondicí, ale značky, dřeviny, KPČ a uzly jsem se musel učit sám. Jen škoda, že se nejdou úplně naučit azimuty, s těmi mám docela problém.

K: Já jsem chodila běhat (vždy okolo 5 km), když to šlo, tak jednou týdně. S učením mi hodně pomáhaly holky z oddílu (velké díky patří hlavně Evči L., která se nám věnovala a pak Marti H., která mi ukazovala různé figly, jak si všecko pamatovat).

• **Čiší z vás zkušenost, po kolikáté jste se účastnili závodů? Jaké máte cíle v dalších závodech?**

M: Na závody jedu druhý rok. Mým cílem je úspěch na MČR. Ale je pro mě úspěch už ten postup. Hlavně bych nechtěl dostat žádnou trestnou minutu. Příští rok už jsem automaticky postoupil na ČP díky tomu, že jsem si vybojoval první výkonnostní třídu, ale nepředbíhejme. Teď se musím soustředit na tento závod.

T: Účastním se TZ podruhé s tím, že loni jsme bohužel nejeli do Ivančic. Jinak jak se říká: není důležité vyhrát, ale zvítězit, takže jedu pro medaili. Ne dělám si srandu. Vím, že budu mít 17 soupeřů, tak určitě v TOP 20 budu, jestli mě nediskvalifikují. :)

K: Turistický závodů se účastním prvním rokem a určitě teď nechci skončit. Hodně mě to baví a je to pro mě spousta nových cílů (hlavně mě to nutí běhat a zlepšovat fyziku). Na MČR do toho dám určitě všechno a cíl? Umístit se alespoň do 10. místa.

• **Držíme vám všichni palce a věříme, že na mistrovství obsadíte nejvyšší příčky. Co byste na závěr vzkázali vašim fanouškům?**

M: No a fandům (pokud nějaké mám) bych vzkázal, ať pořádně drží palce a jedou na předtáborovku, pokud jsou to oddíláci. Bude se závodama spojená. Díky moc všem vedoucím a moc si cením toho že s námi jezdí. SPORTU ZDAR.

T: Ať se příští rok taky pořádně připraví, aby nám jen nefandili, ale běželi příští rok na MČR s námi.

K: Chtěla bych vzkázat všem fanouškům ať nám fandí dál :D určitě vás nezklameme! Dáme do toho všechno! Nejdůležitější je aspoň se zúčastnit a nesedět doma u PC, ale jet s oddílem někam pryč a pořádně si to užít.

Naším závodníkům děkujeme za vzornou reprezentaci i za rozhovor a přejeme hodně štěstí!

Táborové

Poslední informace pro rodiče - tábor 2014 – detektivní škola

Milí rodiče,

dostávají se Vám do rukou poslední pokyny před táborem 2014. Na úvod bychom si dovolili Vám připomenout termín konání tábora: 20. 7. – 2. 8. 2014. Letos čtrnáct táborových dnů strávíme opět na tábořišti v Bánově.

K odjezdu na letošní tábor se sejdem v neděli 20. 7. 2014 v 13:30 u fary římskokatolického kostela sv. Vojtěcha v Otrokovicích. Odjezd autobusu se naplánuje na 14hod, proto prosíme o dochvilnost. Šetříte nám tím čas i peníze. Příjezd z tábora bude v sobotu 2. 8. 2014 kolem 14hod opět k faře. V případě zpoždění Vám dáme zavčas vědět.

S sebou do autobusu nezapomeňte dětem přibalit prohlášení o bezinfekčnosti, které nesmí být starší 1 dne. Proto doporučujeme jej vyplnit v den odjezdu. Spolu s tímto prohlášením můžete při odjezdu odevzdat zdravotníkovi (Eva Janíková) i kartičku pojištěnce (stačí její čitelná kopie) a léky s určeným dávkováním (v případě, že dítě nějaké léky bere). Zároveň Vás prosíme, aby každé dítě bylo vybaveno repelentem proti komárům a nějakou plaveckou pomůckou (kruh, rukávky, plavací deska...), pokud je neplavec nebo slabý plavec, a boty do vody.

Na cestu autobusem bude stačit batůžek a pití, případně menší svačina.

Velmi rádi uvítáme, když nám s sebou na tábor nabalíte trvanlivé potraviny (např. marmelády, džemy, ...) nebo buchty, ovoce a zeleninu. Děkujeme předem.

V případě dotazu či nápadu se můžete obrátit na jakéhokoliv vedoucího.

S pozdravem a přáním hezkého dne

Vladimír Beran a Eva Ludvíková

hlavní vedoucí tábora

Kontakt:

Vladimír Beran: 776 755 507 nebo lada@tom1419.org

Eva Ludvíková: 775 381 364 nebo evula.ludvik@seznam.cz

Důležité informace ve zkratce:

Sraz: 20. 7. 2014 v 13:30 u fary kostela
sv. Vojtěcha v Otrokovicích

Odjezd: 20. 7. 2014 v 14hod autobusem

Příjezd: 2. 8. 2014 cca 14hod k faře

S sebou k autobusu:

**kartičku pojištěnce, bezinfekčnost podepsanou týž den!!,
batůžek, menší svačinu a pití**

Adresa na tábor: Letní tábor TOM 1412, 1419 Otrokovice

OÚ Bánov

Jméno + příjmení dítěte

Bánov 700, 687 54

TÁBOROVÝ OBLEK

A jak to bude letos s táborovým oblekem? Velmi jednoduše. Tématem letošní ho tábora je detektivní škola. Vaše děti od nás dostanou detektivní „školní úbor“. Na vás je jenom dovybavit jej jakýmkoli vhodnými doplňky dle vlastního uvážení, např. klobouk, dýmka, bekovku apod. Fantazii se meze nekladou, hlavně nezapomenout lupu ;-).

! Příspěvek na úhradu tábora !

Rodiče, jejichž dítěti ještě nebylo 18 let, je pojištěno u Všeobecné zdravotní pojišťovny (VZP) a je členem Klubu pevného zdraví, mohou letos získat na letní tábor příspěvek až do výše 500 korun.

VZP o tom informuje s tím, že „cílem je pomoci i méně majetným rodinám, aby mohly o prázdninách svému dítěti dopřát aktivitu podporující pohyb, a tím i zdravý životní styl“. Podle největší tuzemské zdravotní pojišťovny jde o vůbec nejžádanější benefit, který VZP nabídne svým pojištěncům i letos.

VÍKENDovka

PRŮZKUMNÁ EXPEDICE V ORLICKÝCH HORÁCH

4.-6. dubna

Pátek:

Okolo čtvrté hodiny jsme se sešly na nádraží v Otrokovicích. Počet účastnic byl nejvyšší za naši historii: 9 + 4 vedoucí. Po rozloučení s rodiči (možná nás vidí naposledy?), jsme nastoupily do vlaku, který nás dovezl do Olomouce. Tam jsme přestoupily a dojely do Šumperka. Měly jsme čas, než přijel autobus, a tak jsme byly ve hře rozděleny do tří skupinek po třech. Autobusem jsme dojely až do Písařova. V autobusu byli i skauti, takže jsme byli zaskládání krosnama a batohy.

Po vystoupení nás čekala procházka k faře. Fara měla nejlepší časy už za sebou, ale to nám bylo jedno. Hned jsme se ubytovaly a jelikož se stmívalo a čas utíkal, povečeřely jsme. Potom jsme zahrály pár her a šly jakože spát... dopadlo to následovně (jako skoro na každé akci): Po Pájiném příběhu a hororu jsme si říkaly další horory a kecaly asi do tří hodin ráno. Potom jsme usnuly.

Sobota:

BUDÍČEK!!! Tohle slovo nemáme zrovna v lásce! Po „budičku“ následovala buchtová snídaně, na které jsme se dozvěděly, že půjdeme na výlet. Foukal silný vítr a pro mě to bylo nejhorší, když jsme šly kolem kravína. Vítr s sebou přinesl i takovou tu vůni krav + hnoje – ehm ehm. Po nějakém úseku jsme dostaly do každé skupinky šifru, abychom zjistily náš cíl. Dlouho na to nemohl nikdo přijít a potom: „ROZHLEDNA!“ Tak jsme se tedy vydaly na rozhlednu. Šly jsme

stále do velkého kopce, takže některé (i já) sotva popadaly dech. A konečně přicházíme k rozhledně. Hned jsme se naobědvaly, zahrály hry a šup zpátky na faru.

Měly jsme oddech a potom jsme musely vyluštit příběh o badatelích a konec dohrát ve scénce. Každá skupinka usilovně trénovala, potom večer-

řela a pak zase trénovala. Zahrály jsme své výtvořky a po odehrání scének musela každá skupinka přehrát scénku jiné skupinky pozpátku. Následovaly další hry – nezapomenutelná „Řekni, koho máš ráda.“. A co následovalo dál? - Přece spánek. Po výšlapu jsme byly unavené, takže kolem jedné jsme vyтуhly.

Neděle:

Po budičku a snídani jsme si začaly balit a uklízet faru a pak jsme šly do kostela na mši. Po mši jsme se dobalily a vyrazily na zastávku. Autobusem do Šumperka, ze Šumperka do Olomouce a tam proběhlo vyhodnocení. No a potom naše milované Otrokovice. Šťastné a plné zážitků jsme ubíraly zpátky do svých domovů.

Díky za super akci, holky!

Běťka Rafajová

**Oprava střechy
táborové kuchyně**

Výsadek alfa a omega

aneb začátek znáš, cíl je na tobě...

„Vítej v roce 1940 na okupovaném Československu, pokud se chceš přidat do odboje, tak neváhej a zúčastni se. Neodejdeš s prázdnou...“

Tak tímto vzkazem to začalo. Něco takového jsem si přece nemohla nechat ujít! A dobře jsem udělala, protože letošní výsadek, který se konal z pátku 2.5. na sobotu 3.5. byl úžasný a originální! Navíc jsem byla poprvé v roli zodpovědné osoby ve skupince, takže pro mě novinka navíc. :D

Sraz byl u Sokolovny. Byly nám zabaveny mobilní telefony a pak nás pořadatelé postupně každou tlupu převezli na start, a tam jsme dostaly první vzkaz. Šifru se nám podařilo po deseti minutách rozluštit, což byl slibný začátek! Vydaly jsme se plně elánu na cestu... probraly jsme všechna možná témata – co je u koho nového, jak je to hrozné ve škole, někdo měl potřebu sdělit nám své problémy s klukama a samozřejmě jsme se nezapomněly navzájem strašit. To ale nebyl dobrý nápad – postupně se stmívalo, občas se někdo ohlédl a v dálce uviděl světlo baterky a hned začaly takové ty předtuchy: coby-kdyby, a tak jsme si začaly zpívat :D a zaháněly strach.

...najednou slyšíme z křoví „pšššš!“ a některé vyjekly hrůzou – došly jsme ke stanovišti. Abychom získaly další šifru, musely jsme každá přelézt lávku nad potokem, poté jsme šifru vyluštily a pokračovaly dál.

Další úkol byl velmi zajímavý: pokusit se umístit bombu co nejbliže ke strážní věži nepřítele. Vybrané zástupkyně skupinky se tedy plížily a zbytek z nás si udělal pohodlí na políčku. Měly jsme docela dost času, jelikož plížení bylo náročné a tak jsme si povídaly a říkaly si, jak je to parádní akce a že něco takového jen málokdo zažije. Že díky turistůce máme perfektní zážitky. Kdybychom u sebe měly mobil-jakože neměly a kdybychom patřily mezi ty lidičky, co si na facebook píšou, jak tráví každou svou hodinu-jakože nepatříme, tak by náš příspěvek vypadal asi takto: „Není nad to, sedět si o půlnoci na poli na vyhřáté zemi a těšit se, že do rána ujdeme ještě pár kilometrů.“ Co by na to někteří lidi řekli? Možná, by si mysleli, že jsme blázni... ale je to hezké bláznovství, nemyslíte?

Kus cesty jsme se každou chvílí schovávaly, když jelo nějaké auto, protože jsme měly být přece nenápadná jednotka. Často jsme doplňovaly energii čokoládou a pozdní večerí, ale ke konci už některé usínaly za chůze. Do cíle = sál v budově Hostišovského úřadu, jsme šťastně dorazily kolem půl páté ráno. Zalezly do spacáku a chvíli si odpočinuly.

Naši grupě v hvězdném složení: Liduš Š. & Mart'a H. & Kačka K. & Natka Z. & Pát'a V. se nakonec podařilo zvítězit. Do cíle dorazili všichni a za odměnu jsme dostali něco dobrého na zub a jako bonus hlavolam.

Chtěla bych moc poděkovat organizátorům = Ševce a Laďa, jejich pomocníkům, kteří hlídkovali na stanovištích: Peťa, Pepoš, Tonda, Čambus, Raf (doufám, že jsem na nikoho nezapomněla) a taky Johanovi, díky kterému jsme měli netradiční snídani, a to řízek s bramborovým salátem, moc jsme si pochutnali!

Pája Janečková

Letos se naši kluci v rámci celoroční hry stali rallyovými závodníky. Po celý rok se potili za ovladači od autodráhy, či za tlačítka notebooku, a dokonce měli tu čest řídit opravdové auto (na ovládání).

Nejen počet peněz a zdokonalování vozů měly vliv na výkony a celkové hodnocení, ale především dřina, vytrvalost a šikovné ruce byly důležitým faktorem. Kdo chodil poctivě a pravidelně měl více peněz, tudíž větší možnost stoupat nahoru a obsazovat přední příčky.

Výsledky byly občas velmi vyrovnané, ale dva jezdci ukázali své kvality a dali všem najevo, kdo jsou mistři. Jak tomu už v závodech bývá, musí být i někdo poslední, ale nikdo nemusí věšet hlavu! Zkušenosti do budoucna už jim nikdo nesebere a třeba už příští rok to nandají starším matadorům.

Děkujeme klukům za jejich účast na schůzkách po celý rok a věříme, že příští rok se opět potkáme v sobotu dopoledne v suterénu, třeba i ve větším počtu.

1.	NO?	Peťa B. + Honza Č.
2.	RC BOLESLAV TEAM	Tom J. + Jožka A.
3.	SÍDŽEJ TEAM	Lexa L. + Jirka B.
4.	RC VETTEL TEAM	Mart'a J. + Dan H.
5.	DEFEKT TEAM	Filip B. + Peťa H.
6.	MILIONÁŘI	Kamil P. + Patrik + Mart'a K.

V pátek 21. 3. jsme se s radostí všichni zlatokopové sešli na nádraží. Do Zlatých Hor to sice bylo daleko, ale dobré partě jako jsme byli i my, to uteklo rychle. Když jsme vystoupili, hodně nás překvapilo, že vidíme hory, ale zlato nikde. Neodradilo nás to a vydali jsme se horám vstříc, abychom našli alespoň naši chatu, kde jsme bydleli. Jelikož jsme hledači začátečníci, byla už tma, když jsme k chatě dorazili. K chatě nám donesl nečekanou zprávu pes od ztracené výpravy. Z ní jsme se dozvěděli, že musíme předchodzí pohřešovanou výpravu zlatokopů najít. Naštěstí napsali, kde přibližně jsou a my se tak dozvěděli, kam povede zítřejší výlet. Pak jsme se najedli, zahráli nějaké hry do bodování jednotlivců (kostky, tichou poštu, městečko Palermo), Žán nám přečetl příběh na špatnou noc a šli jsme spát.

V sobotu ráno nás vzbudil Dendův mobil, protože mu volal Ládínek z Turecka. Bylo více lidí, kteří už nechtěli spát a tak jsme šli posnídat. Na výlet jsme vyrazili co nejdřív, abychom stihli ztracenou výpravu najít. Asi za hodinu jsme dorazili k přírodní zajímavosti, a to k umělému potoku tekoucímu do kopce (byl to jen optický klam, ale opravdu obdivuhodná podívaná). Proti proudu tohoto potoka jsme došli až do Údolí ztracených hor, kde se měla nacházet ztracená výprava. Byly zde mlýny, štola a hlavně řeka, v níž se dalo rýžovat zlato. Potkali jsme tu pána, který se o toto zákoutí stará, opravuje mlýny a v létě zde provádí a ukazuje, jak se z hor těžilo zlato. Pak nám dal misky na rýžování a ukázal, jak se to dělá. Mohli jsme si to sami vyzkoušet a rozhodně se to všem líbilo. Vyrýžovali jsme nějaké zlato (jen kočičí zlato, což je pyrit), pojedli jsme a šli zpět na chatu. Protože jsme se už nikde nezastavovali, vrátili jsme se brzy.

Odpočinuli jsme, zahráli nějaké hry a než jsme se nadáli, byl čas

k večeri. Na to jsme se moc těšili, protože pro nás měli Denda s Vojtou připravenou opravdovou lahůdku. Představte si, že nám udělali TORTILY! Všichni jsme se pořádně najedli, no a abychom nebyli tlustí, tak jsme to šli ven vyběhat při dalších tentokrát už nočních hrách. Zahráli jsme např. schovku nebo světlušky. Potom jsme ještě na chatě zahráli městečko Palermo, poslechli Žánův příběh a šli spinkat.

V neděli ráno jsme si museli pospíšet se snídaní, abychom stihli mši. Nakonec jsme kupodivu přišli včas, protože mše začala o pět minut později. Po návratu na chatu, vyhodnotila se víkendová soutěž jednotlivců. První tři, což byli Jožka A., Sympaťák s Honzou Č. a Mart'a J. dostali sladkou odměnu a peníze na celoročku a poslední dostal „za odměnu“ napsat kroniku (proto ji píšu). Naši dva kuchaři se opět vyznamenali, na oběd byla čína. Po obědě jsme se plní dobrého jídla skutáleli z kopečka až k autobusovému nádraží, odkud jsme se ještě s dvěma přestupy dostali rychle domů. Na závěr chci jen říci, že doufám, že na předtáborovce budou vařit Denda s Vojtou.

(S)t(r)om

21 LETOS NEBUDE!

Sdělujeme všem zájemcům a pravidelným účastníkům akce 21 a případným zájemcům o ni, že na podzim 2014 se soutěž neuskuteční. Do léta 2015 promyslí oba pořadatelské týmy, sloupský i polanský, tedy Tomáš Novotný a Ivo Skoček, zda a jak v soutěži pokračovat. Pokud se rozhodneme pro pokračování, rádi bychom soutěž inovovali a přilákali do ní větší množství zájemců.

Prosíme všechny, kdo se na podzimní klání v Jedenadvacítce těšili, aby přijali tuto zprávu s pochopením.

Tomáš Novotný - asociace TOM

Svatovojtěšská veselice

Konec školy se blíží :)

MÁM DOMA SUPER POČÍTAČOVOU
HRU : OBLUDA Z VESMÍRU TAM
HONÍ UČITELKU ČEŠTINŮ ...

Zakoňčení školního roku

Přijďte společně poděkovat za uplynulý
školní rok a pořádně oslavit
příchod prázdnin, a to již 27.6.!!!
Mše svatá bude již v 17:00
Po ní bude následovat opékání
a program na hřišti - pro malé i velké.

Žabky na víkendovce??

Super dny pro všechny Žabičky začaly pátek. Nádraží bylo skoro prázdné, když jsme byly připravené k odjezdu. Naposledy jsme se opusinkovaly s našimi rodiči a odfrčeli osobákem do Olomouce, po cestě jsme se naučily nové hry, které se jmenují Válka prstů a Pikaču. Ubytovaly jsme se ve skautovně (skautské klubovně) a ustlaly si na patrovkách asi takhle: Já a Anička J., Lucka se Štěpkou, Bětka a Verča a já nevím, jak to bylo dále. Potom nám vedoucí prozradily, že půjdeme v sobotu na výlet. Večer jsme si zahrály scénku a šly spát. Byl to super den!

Nejdřív jsme samozřejmě vstaly. Potom jsme se najedly a šli jsme si vyčistit zuby. Bylo nám řečeno, že si máme nabalit věci. Nabalily jsme se a vyrazily na zastávku. Pak jsme se jely autobusem do Litovle, odkud jsme šly pěšky do Mladečských jeskyní a cestou jsme hráli hru Klíště až už jsme byly vysílené, tak jsme si daly oběd. Na oběd jsme měly chleba s pomazánkovým máslem, okurkem a paprikou. Jeskyně byly super! Paní nám vyprávěla a ukazovala kamenné trpaslíky a co tam všude je. Ke konci nám ukázala dva rampouchy (krápníky :D) a říkala, že se spojí za 500 let. Já jsem řekla, že za 500 let se sem přijdu na ně podívat. Na konci se zhaslo a byla to pravá jeskyňská tma :). Po cestě zpátky jsme ještě hrály Bombu. Večer jsme hrály hry o žaboura (peníze k celoročce) a Evík nám četl o Kocourkovštích. A jak jsme šly spát, tak jsme ještě tajně kecaly. Ráno jsme se vzbudily a hned balit, balit, balit! Šly jsme do kostela a odjely do svých rodných domovů.

P.S.: Bylo to fajn a doufám, že takových VÍKENDOVEK bude mnohem víc :)

Lucka, Hanička a Danča

Turistické závody - Karviná

Dne 16.5. tohoto roku jsem šel na nádraží, protože jsme jeli na Turistické závody do Karviné. Byl jsem překvapen, když jsem viděl pouze čtyři lidi, a přitom nás mělo jet deset. Naštěstí se někteří jen zpozdili a jelo nás nakonec sedm: já (Strom), Sympl, Studna (později Marcelka), Goblin, Kuna, Žán a Evča.

Po cestě jsme si zahráli hru, že když pojedeme po mostě přes řeku, tak musí všichni zvednout nohy. Myslím, že se každý aspoň jednou utopil, jen Goblin ne, protože umí "částečně plavat". Po přestupu v Bohumině a jízdě ve druhém patře Hanky (tak se jmenoval vlak), jsme se konečně ocitli v Karviné. Vyšli jsme z nádraží a užasli jsme, před námi stál Penny (market) a vedle něho kamarád Albert (hypermarket). Pozdravili jsme je a začali někde v okolí hledat místo, kde jsme měli po dobu závodů bydlet. Protože přišlo a já byl líný vytahovat pláštěnku, vešel jsem se napřed k Evči, odkud mě vykopl Goblin a poté ke Studni (Marcelce), která se se mnou nechtěla bavit, ale když jsem jí řekl, že mě neumlčí, protože i dřevo v ohni praská, nechala mě pod deštníkem. Po čtvrt hodině nás naše Evča dovedla do Juventusu (krajské středisko volného času), kde jsme se ubytovali v jedné příjemné místnosti, a to ve střelnici, kterou jsme měli sami pro sebe. Koukli jsme na papíry, které jsme dostali u vstupu od jedné slečny s pěkným oranžovým kytičkovaným

šátkem, a podívali se, jaké máme startovní číslo. No a tady vznikla další předzvěstka Studny, protože tak byla zapsaná na těch papírech (Simpl pak ještě vymyslel z Marcelky Mambu podle Comebacku).

Snědli jsme naše zbylé zásoby z cesty a šli se ven projít, jelikož už nepřišlo. Prošli jsme Karvinou (všude,, kde to bylo hezké), našli jsme domy s čísly našich obou otrokovických oddílů, 1419 i 1412. Já mluvil o mých právě příchozích chytrých myšlenkách, kterým se všichni smáli (nechápu proč). Třeba, když jsme hledali číslo 1412. Já vyběhl zpoza jednoho domu a ptám se všech, jak se jmenuje ta hra, jak jsou ty barevné puntíky na zemi a Studna hned: „Cože tam je twister?" A já: „Ne, čtyři kanály."

Když jsme se vrátili, šli naši vedoucí Evča a Žán na poradu, abychom další den věděli co a jak. My jsme mezitím hráli v prostoru před recepcí na Goblinově mobilu piškvorky na nejvyšší úrovni s Bohem, taky podle toho vypadalo skóre (poměr vítězství byl zhruba 3:200). Když jsme vymysleli nějaký dobrý tah, Bůh dlouho přemýšlel, načež Goblin jednou prohlásil: „Pane Bože, dělej!"

Jakmile poradá skončila, dozvěděli jsme se k našemu zklamání, že plížení kvůli špatnému počasí nebude a že jinak to byla na poradě hrozná nuda. Marcelka se dala do řeči s jedním sympatáčkem z

Napajedel a
později
nám vyčítala,
že jsme se s ním

taky nebavili. Když sympatřák odešel a Goblinovi došla na mobilu baterka, takže jsme nemohli hrát piškvorky, začali jsme se nudit, okukovali vše kolem a hrozně nás zaujala váza s kuličkami, které se ve vodě jakoby vznášely. Hned mi to připomnělo Bubble tea a tak jsme se dostali k debatě, proč je Bubble tea Bubble tea. Za prvé to není čaj a za druhé to nemá bublinky. Někdo říkal, že protože se do toho dávají gumové kuličky, ale já vím, že se tam můžou dávat i kostičky. Po takových a spoustě dalších debat jsme se vrátili do naší milované střelnice. Ani nevím, jak jsme k tomu došli, ale před spaním jsme ještě probírali literaturu. Pochlubil jsem se, že jsem přečetl od Karla Čapka Bílou nemoc, Matku, R.U.R. a že během toho už asi půl roku čtu Historii padáků, čemuž se, nevím proč, opět všichni smáli. Bylo už dost pozdě a my, unavení z dlouhé cesty, jsme hned usnuli.

Druhý den ráno jsme vstali (neuvěřitelné, že?). Sympla sice ze spacáku musel Goblin tahat, ale nakonec i on vstal. Zbaštili jsme pár buchet a začali se připravovat na závod. Pak jsme se všichni závodníci dostavili do tělocvičny, slíbili, že budeme závodit v duchu fair-play, dozvěděli se, že závod začne až bude zprovozněna časomíra a tak jsme čekali. Během čekání, abychom se nenudili, jsme pokračovali v jezení buchet a občas někdo koukl ven

na start, jestli už někdo neběží. Když už se začalo běhat, přesunuli jsme se na start.

Startovali jsme docela blízko za sebou až na Žána. Ten vybíhal mezi posledníma (dokonce když jsem doběhl, stihl jsem ho ještě na startu). Mě osobně se závod vůbec nepodařil. Už začátek byl smutný: netrefil jsem ani jeden míček do kruhu, a dokonce jsem ani neorientoval mapu. Prostě katastrofa! Ostatním se vedlo líp, ale taky žádná pohádka. No, hlavně že se nikomu nic nestalo. Bohužel, když jsme se všichni společně vrátili na střelnici, ve sprchách bylo plno a tento stav se nezlepšoval. Tak jsme zas něco pojedli a čekali na vyvěšení výsledků. A snad nám to organizátoři udělali schválně, protože naše kategorie vyvěsili jako poslední.

Ale hned, jak jsme se je dozvěděli (a že nebyli úplně nejlepší se můžete přesvědčit sami: **Goblin 10./10, já (S)t(r)om 18./22, Sympl 20./22, Žán 18./19, Marcelka 13./17** no a nejlíp z nás dopadly **Kuna**, které postup utekl jen o kousíček, byla **10./17** a Evča, která neběžela), vyrazili jsme, abychom stihli vlak. Pocestě jsme se rozloučili s Pen-nym a Albertem, na nádraží si koupili něco dobrého na zub a jeli domů.

Kromě toho, že se Goblin snažil mluvit francouzsky (což nelze popsat) se už nic zvláštního nestalo. Domů jsme jeli odhodláni pokusit se o postup na MČR ve třetím kole Českého Poháru v Pacově.

(S)T(r)om

SLOVAKIA

Ve čtvrtek 5.6 večer jsme se sešli v sutereánu, abychom začali víkendovku na ukončení celoroční hry. Sešli se Honza, Kamil, Tom, Sympl, Laďa, Denda, Vojcek, Žán, já Lexa :) a druhý den se přidal i Karel. Nejdříve jsme šli hrát fotbal, abychom se nenudili při čekání na ostatní kluky. Jakmile jsme byli všichni, začali jsme grilovat a oslavovat postup Toma a Marti do celostátního kola v Turistických závodech. Bohužel Marťa potom musel domů, protože brzo ráno jel do Prahy. Pak už byl čas k noclehu, vlezli jsme do spacáků a Laďa nám pustil nějaký ten film, aby se nám pěkně usínalo.

Druhý den (pátek) jsme vstali, ale vůbec se nám nechtělo (poslední vstal Tom a Sympl až po donucení). Zabalili jsme si spacáky, pořádně se nasnídali (abychom byli plní síly do vlaku) a pospíchali jsme na vlakové nádraží, kde už nás čekal Karel (měli jsme to štěstí, že nás maminky omluvily ze školy). Nastoupili jsme na vlak a jeli velice dlouhou dobu. Vystoupili jsme v Liptovském Mikuláši a pak nás čekala 5km trasa s těžkými batohy do campu v Liptovském Trnenci. Postavili jsme stan a uvařili si polévku na plynových vařičích. Dojedli jsme a vydali jsme se do aquaparku Tatralandia. Všem se zde moc líbilo až na to, že zde byla moc teplá voda nebo venkovní bazén byl celkem špinavý (pozn. redakce: voda v termálech mívá takovou vodu), ale i tak to bylo fakt super koupání. V Tatralandii jsme se docela dost unavili, tak jsme šli zpátky celkem pomalu. Po cestě jsme udělali pár fotek Nízkých Tater, na kterých byl ještě sníh. V kempu jsme si udělali večeri, Žán přečetl příběh a šli jsme na kutě.

Třetí den (sobota) ráno jsme se probudili celkem zvláště, protože taška, ve které jsme měli jídlo, byla asi 3 metry od stanu, byla celá roztrhaná a jídlo co v ní bylo, bylo rozházené v trávě. A co hůř - ta taška, co v ní bylo jídlo, byla vlastně od stanu, ale měli jsme aspoň štěstí, že to rozházené jídlo bylo v sáčku a nepoškozené (takže jsme si pořádně oddychli, že neumřeme hlady). Vůbec jsme nevěděli, co nebo kdo to udělal, protože nikdo nic neslyšel. Po celkem zvláštním

Třetí den (sobota) ráno jsme se probudili celkem zvláště, protože taška, ve které jsme měli jídlo, byla asi 3 metry od stanu, byla celá roztrhaná a jídlo co v ní bylo, bylo rozházené v trávě. A co hůř - ta taška, co v ní bylo jídlo, byla vlastně od stanu, ale měli jsme aspoň štěstí, že to rozházené jídlo bylo v sáčku a nepoškozené (takže jsme si pořádně oddychli, že neumřeme hlady). Vůbec jsme nevěděli, co nebo kdo to udělal, protože nikdo nic neslyšel. Po celkem zvláštním

vstávání jsme se nasnídali a vyrazili na túru. Bylo už docela vedro a někteří kluci si sundali trička, aby se opálili, jenomže se nenamazali opalovacím krémem (a asi už je jasné, co se asi stalo). Po dlouhé trase přes kopce a bez trošky stínu jsme dorazili do cíle, do Pavčiny Lehoty. Konečně jsme si odpočinuli a vyhlásili výsledky naší celoroční hry WRC TOM champions. Za odměnu byla úžasná velká bobová dráha, což bylo to překvapení, na které jsme se všichni strašně těšili. Všem se bobová dráha moc líbila. Potom jsme nasedli na autobus a jeli zpátky do campu. Celkem jsme ušli 18km (18,1 km aby Vojcek neřekl). V kempu jsme se převlékli do plavek a šli si k přehradě zaplavat. Voda byla sice studená, ale i tak jsme si to moc užili. Pak jsme si uvařili večeři a šli jsme si zahrát fotbal (dokud nám paní neřekla, že ten míč není na fotbal, ale na volejbal). Potom jsme hráli "házenou". Hrálo se do té doby, dokud bylo ještě trochu vidět na míč, pak jsme to vzdali. Poté jenom Žán přečetl příběh a najednou už jsme věděli, kdo nám roztrhal tašku od stanu, co jsme našli ráno. Byla to liška, všimli jsme si totiž, že pořád krouží kolem našeho stanu (asi cítila naše jídlo a nemohla si pomoci). Takže už se nám usínalo o něco lépe.

Poslední den (neděle) jsme vstali celkem smutní, protože to byla fakt dobrá víkendovka. Nasnídali jsme se, sbalili jsme si věci, stan, ale byl problém, kam ho dát, jelikož taška, ve které jsme ho nesli, byla roztrhaná. Nakonec jsme si části stanu rozdělili do krosen, pak už jsme nasadili krosny na záda (někteří

kluci měli spálené ramena, tak to trochu bolelo) a jeli jsme do Liptovského Mikuláše do kostela a pak na vlak zpátky domů.

Lexa Lörincz

Tábor pro rodiče s dětmi

Nabízíme tábor pro rodiče s dětmi a nejen ty. Kdo má zájem dozvědět se více ať neváhá a kontaktuje nás a my obratem zašleme podrobnější informace. Psát můžete na: xvasek@gmail.com (Vašek Stodůlka).

Více info také na: <http://tabor.stodulkovi.cz/>

Ministranská výprava za PETREM

Byla sobota ráno, na nebi svítilo sluníčko a my se začali scházet na nádraží, abychom se vydali na cestu do Olomouce. Tento den se tam totiž konala tradiční pouť ke sv. Janu Sarkanderovi, při které otec arcibiskup uděluje ocenění zasloužilým farníkům z mnoha farností. Letos byli od nás z Otrokovic navrženi Staňkovi. A protože mnozí z nás Petra velmi dobře známe z Tygříků, rozhodli jsme se, že je překvapíme a půjdeme tam ministrovat. Sešli jsme se sice v malém počtu, ale to nás přece nemůže odradit. Naše složení bylo: Paťa, Kamča, Jožka, Vojcek, já a taky se k nám připojil otec Josef.

Hned u pokladen na nádraží se událo to, co jsem moc nečekal. Kousek přede mnou stáli Staňkovi. Pozdravili jsme se s Petrem, a když se mě zeptal, kam jedem, odpověděl jsem, že do Olomouce. „To my taky. A co tam budete dělat?“, ptal se ještě. „Tož tak, podívat se“, řekl jsem. Na to Petr se šibalským úsměvem odvětil: My se tam taky jedeme podívat.“ A začal se smát.

Cesta uběhla velice rychle a ani jsme se nenadáli, byli jsme na místě. Když jsme dorazili do sakristie, byli jsme tam první. „Asi je ještě málo hodin, oni ti další ministranti teprve začnou chodit,“ myslal jsem si. Ale čas přibýval, a ministranti nikde. Nakonec

jich přece jenom několik dorazilo, a taky spousta kněží. Když se blížil začátek mše, přišli za námi místní kluci a prý jestli už něco máme. Byl jsem trochu překvapený, protože při takové mši s arcibiskupem vždycky přísluhují bohoslovci, ale zřejmě měli tentokrát nějaký jiný program. Tak jsme teda řekli, že ne, a hned prý jestli někdo z nás umí kadidlo. Tak jsme se s Vojtou přihlásili. Opustili jsme ostatní naše kluky a šli jsme zjišťovat podrobnosti. Mezitím dorazil otec arcibiskup a mše mohla začít.

Průvod vyrazil, my s Vojtou v čele. No nezačali jsme zrovna nejlíp. Na úvod se mělo jít nejdřív k oltáři Jana Sarkandera. To jsem ale nějak přede mší přeslechnul, a tak jsme si to vesele maširovali do hlavní lodě směrem k hlavnímu oltáři. Naštěstí nás místní kluci včas zastavili, takže jsme nabrali správný směr a aspoň trochu jsme zmírnili ten náš trapas :). Dál už naštěstí celá mše probíhala celkem bez problémů. My s Vojtou jsme byli přece jenom malinko nervózní z tak nečekané služby, ale postupem času to z nás přece jenom spadlo. V sakristii jsme měli naprosto luxusní servis. Po příchodu z každého okuřování nás hned za dveřmi čekala místní starší farnice, která se

nám starala o oheň a taky místní sympatický pan kostelník, který nám dával další pokyny. Dovedl nás k obrazovce, na které byly záběry ze všech kamer v katedrále, takže následoval videorozbor toho, co nás čeká dál. Trochu jsem si připadal jako hokejista, kterému v kabině uděluje trenér pokyny, jak má hrát, chyběla už jenom elektronická tužka :). Pak bylo ještě vždycky trochu času na sledování samotné mše. Občas se ozývaly výkřiky pana kostelníka, jako např. když jedna paní četla čtení a

měla strašně vysoko mikrofon. To se za námi ozvalo: „Do háje to nevidíš? Skočíš tam nebo ne? To snad není možné!“ Jakoby ho ti kluci slyšeli, protože hned jeden z nich přiskočil a dal všechno do pořádku, až jsem si říkal, že ti kluci snad mají v uchu nějakou vysílačku :). Když jsme pak vyráželi na okuřování oltáře po přinášení darů, řekl mi ještě pan kostelník: „Až budeš okuřovat otce arcibiskupa, tak bacha ať ho tím kadidlem nebouchneš do břicha, mně už se to jednou podařilo.“ S touto kamarádkou radou jsme teda vyrazili. A hned po příchodu k oltáři nás čekalo velké překvapení. To naši malí kluci zrovna chystali oltář, o čemž jsme s Vojtou neměli ani tušení. Ale že jim to panečku šlo! Čas utíkal jak voda a ani jsme se nenadáli a byl tu konec mše. Ten jsme už s Vojtou zase sledovali v sakristii před monitorem, takže nám nemohlo uniknout, že naši kluci ještě dostali i patény :). Na samém závěru mše probíhalo oceňování farníků, kteří obdrželi z rukou otce arcibiskupa svá ocenění, mezi nimi i Petr se svou ženou.

Po mši svaté jsme se s otcem Josefem vyfotili před katedrálou a vyrazili na malou procházku do centra. Před katedrálou nás ještě překvapily zrovna příjždějící luxusní Harleye, které se zájmem okukoval i otec arcibiskup. Pak jsme vyrazili dál. Chtěli jsme jít do Sarkandrovky, kaple, ve které mučili Jana Sarkandera, ale k naší smůle bylo ještě zavřeno. Pak naše kroky mířily kolem kněžského semináře na náměstí k olomoucké radnici. Právě odbíjelo poledne, tak jsme mohli sledovat posunující se postavičky na zdejším orloji. Pak jsme ještě omrkli Sloup Nejsvětější trojice a vyrazili ke kostelu sv. Mořice, kde jsme vystoupali na starobylou věž, která je volně otevřená. Pokochali jsme se krásným pohledem do okolí, dole jsme pak ještě zašli na zmrzku a pomaličku jsme mířili zpátky na nádraží. Cestou ve vlaku jsme se bavili počítáním, kolik aut jsme už předjeli.

Domů jsme se vrátili, plní zážitků, které asi nikdo z nás nečekal. Byl to opravdu moc krásný den, na který budeme ještě hodně dlouho vzpomínat.

Žán

Sport jako životní styl

Začátky aneb sportovní gymnastika: Ke sportu mě přivedli rodiče ve třech letech. Od té doby se stala Sokolovna zázemím pro moje sportování. Sportu se věnuji celoživotně a slovy dnešní doby by se dalo říci, je to můj **životní styl**.

V dětství a mládí jsem **s** věnovala převážně sportovní gymnastice. Bavila mě jak pro **sou** náročnost, tak pro všestrannost a celkový rozvoj. Cvičily jsme na kladině, která v té době byla opravdu dřevěná a my ji neměly ani potaženou semišem, můstek byl jen obyčejný, sotva péroval a o **njakém** opravdovém gymnastickém koberci jsme si mohly nechat zdát. Nám to však nevadilo. Na kladině jsme dokázaly dělat kotouly, stojky, hvězdice i **pemety**. Nejtěžší byly obraty a výskoky. Já jsem měla ráda cvičení na bradlech o nestejně výši žerdi. Prováděly jsme různé výmyky, stoje s přechody z **hom** na dolní žerď a opačně. Tady byla důležitá síla, obratnost a **orienta** v prostoru. Milovaly jsme přeskok přes švédskou bednu, koně, i přes metací stůl. Nedílnou součástí byla prostná – **oblbená** právě proto, že jsme mohly zkoušet různé cviky i venku na trávníku.

Úspěchy: V rámci cvičení jsme jezdily na závody. Každým rokem jsme postoupily do krajské soutěže (celorepubliková nebyla), kde jsme se **eztratily** a přivezly vždy nějakou tu medaili.

Kromě cvičení na nářadí **jsm** se účastnily soutěží v atletice a míčových hrách. Součástí byla také hromadná vystoupení. V roce 1975 jsme pak **ely** na spartakiádu do Prahy. Cvičila jsem za ženy skladbu na hudbu Bedřicha Smetany „Má vlast“ se 2 kužely. Byla to pro nás **rado** z pohybu, ohromný zážitek, něco jak pro vrcholové sportovce olympiáda. Byla to úžasná příležitost setkat se mnoha lidmi, navázat přátelství a vůbec nám nevadilo, že **ubytování** bylo na lehátku v tělocvičně, jídlo jednoduché, někdy **stdené** ve školní jídelně. Poznávali jsme krásy hlavního města a díky účastnickému odznaku jsme měli dopravu zdarma, slevu na lístky na různé akce, takže ve volném čase jsme navštěvovaly výstavy, divadla koncerty...

Trénování: Sportování jsem zůstala věrná i nadále. Začala jsem se věnovat dětem a připravila je na gymnastické závody nebo na veřejná vystoupení v pódiových skladbách. Poslední 2 roky máme v oddíle hodinu zdravotního cvičení pro děti. Kde se hravou formou **snaíme**, aby si děti utvořily návyky pro správné držení těla, získaly fyzickou kondici a obratnost.

V rodině: Kromě mých osobních sportovních aktivit jsme v rodině měli moc rádi turistiku a pobyt v přírodě. Pravidelně, jsme celá rodina pobývali 3 týdny dovolené v Beskydech, které jsme prochodili křížem **kr__žem**. Já si je přímo zamilovala a dodnes je mám moc ráda. Jsou nádherné - spousta pasek, chat a výhledů do krajiny, krásné hluboké lesy. V **__obě** mého dětství zde pasekáři ještě skutečně žili a pásli dobytek. Dodnes s úžasem vzpomínám, jak nás rodiče poslali do obchodu **vzdále__ého** třeba 2 km a nikdo se nebál, ani my děti, ani rodiče. Nikdy jsme se neztratily, vše řádně vyřídily, a že nám to trvalo déle, měly na svědomí borůvky, či **lesn__jahody**.

Turistika: Láska k přírodě a turistice mě v 70. letech přivedla do **turi __tic-kého** oddílu, kde jsme se sešli bezvadná parta mladých lidí a začali jsme dělat turistiku trochu víc výkonnostně. Jezdili jsme na tehdy dálkové pochody (30, 50 i 100 km), jednodenní i vícedenní. Těchto akcí se účastnili, z našeho tehdejšího pohledu, staříci ve **věk__** kolem 65 let. My jsme je obdivovali, jak jsou dobří. Byli optimističtí, rádi jsme si s nimi povídali. Tehdy jsme měli představu, že jejich věku se nemůžeme dožít, a když, tak nanejvýš na invalidním vozíku. Dnes jsme v jejich letech a pořád nám to ještě šlape, a stále více si uvědomujeme zázraky přírody. Dělalí jsme **pře__ody** pohoří, prošlapali jsme hory na Slovensku, a na kole jsme projeli celé východní Slovensko. Jeli jsme tehdy z Popradu do Popradu. Otočili jsme to v nejvýchodnější obci Nová Sedlica a navštívili trojmezí mezi Polskem, ČR a Ruskem. Zde jsme si **přip__dali** jako bychom se ocitli v době před 100 lety - děti pásly dobytek, dělaly ohníčky, v hospodě ještě hliněná podlaha, ale lidé zde byli **p__átelští** a vstřícní.

Plnili jsme tzv. „Zápočtovky“. To se muselo v určitém časovém období ujít určitý počet kilometrů pěšky, něco ujet na kole a něco v **z__mě** na lyžích. K tomu se musela zpracovat dokumentace (popisy tras, délky, převýšení, paměti-hodnosti, nebo přírodní zajímavosti, včetně fotodokumentace). Toto se předalo Klubu českých turistů a pak jsme **získ__li** výkonnostní třídy III. až I. stupně.

V roce 1989 se na nás usmálo štěstí, a dostali jsme devizoví příslib do tehdejší Jugoslávie. **Je__i** jsme bez dětí, aby byla záruka, že se vrátíme. To bylo poprvé, co jsme byli ve skutečných velehorách, prošli Julské alpy s největším **vrchol__m** Triglav. Po sametové revoluci jsme začali jezdit do Alp, kde s námi jezdili i naše děti. Mimo jiné jsme spolu zdolali téměř 4-tisíce metrů vysoký vrchol Ortler, o nějaký rok **poz__ěji** jsem s manželem a přáteli zdolala **opravd__vou** čtyřtisícovku - vrchol Bernina.

Rodina: Děti jsme ke sportu vedli od malička, protože jsme k němu měli blízko. Zejména turistika s dětmi byla bezvadná. Naše **turisti__ká** parta z mládí

se nerozpadla, držela a drží **stál**__ pospolu. Jezdili jsme na hory i s dětmi. Z výkonnostní turistiky se stala turistika rodinná, která měla úžasné **kouz**__o. Dětem jsme se věnovali, chodili po horách, večer **děl**__li táboráky, stezky odvahy, někdy hráli dětem i divadlo... A až děti odrostly, vrátili jsme se opět i s nimi k aktivní turistice.

V **součas**__é době jsme kromě turistiky, propadli cyklistice. Cyklistika je úžasná v tom, že šetří naše kolena a v poměrně krátkém čase **p**__znáte velké území. Projeli jsme i spoustu stezek podél **ho**__ských alpských řek. Předloni jsme projeli přes 2 alpské průsmyky (cca 650 km). Bylo to úžasné, jeli jsme **po**__čátke__června a louky krásně kvetly, vrcholky Alp byly zasněžené a **z**__řily do dálky.

Kromě turistických aktivit v **__ětě** i v zimě, jsem s dětmi chodila do **cviče**__í na Sokolovnu, kde jsme se věnovali cvičení všestrannosti. Dcera chodila do sportovní gymnastiky, později se věnovala aerobiku a probojovala se až do finále republikové soutěže. Zůstala sportu věrná, vystudovala fakultu tělesné kultury a i ve volném čase se věnuje dětem. V **posledn**__době si oblíbila běh a v loňském roce uběhla maratón. Syn se sportu věnuje jen pro radost, rád jezdí na kole, na **__yžích**, chodí si zahrát fotbálek a občas hokej.

Co mi sport dal: Kromě fyzické zdatnosti, **obratnost**__ a celkového kladného dopadu na zdraví především **o**__vahu naučit se novým věcem, poznání, že vše nejde tak rychle jak chceme. Hodně radosti z vítězství, byť malých, z překonání sebe **sam**__. Naučil mě vyrovnat se s nezdarem a prohrou. A že pokud chceme něčeho dosáhnout, musí se proto taky něco udělat. Zvednout hlavu a **__ačit** zнову, možná jinak, prostě nevzdávat se. Poznat své hranice, své **__ožnosti** a umět se rychle a správně rozhodnout. Získala jsem spoustu přátel, naučila jsem se ohleduplnosti a **toler**__nci. Má vítězství nejsou světová, ale **__tála** za to. Nejsem vrcholový sportovec, ale heslo „Pohyb je život“, které má asociace sportu pro všechny ve svém logu, je **pr**__vdivé a vystihuje vše. A když k tomu přidáme slovo „zdravý“, pak už není co dodat. V dnešní době chybí pohyb dětem, mladým i dříve **n**__rozeným, a je to škoda. Mnohdy místo pohybu nastupují léky proti bolesti, nutnost rehabilitace a v mnoha případech by tyto obtíže spravilo více zdravého a pravidelného pohybu.

Jak jde dohromady sport a víra: Jednoznačně si nepřekáží, spíše **naopa**__, jako věřící si lépe uvědomuji, co je to naděje, láska, pokora. Že ne vše čeho jsem dosáhla, byla jen moje zásluha, že hory a **přír**__du, kterou obdivuji, jsem nestvořila já. Že lidi, které jsem potkala, mi někdo poslal do cesty, abych dokázala být tím, čím jsem. Abych si vážila sama **__ebe**, ale i druhých, kteří možná

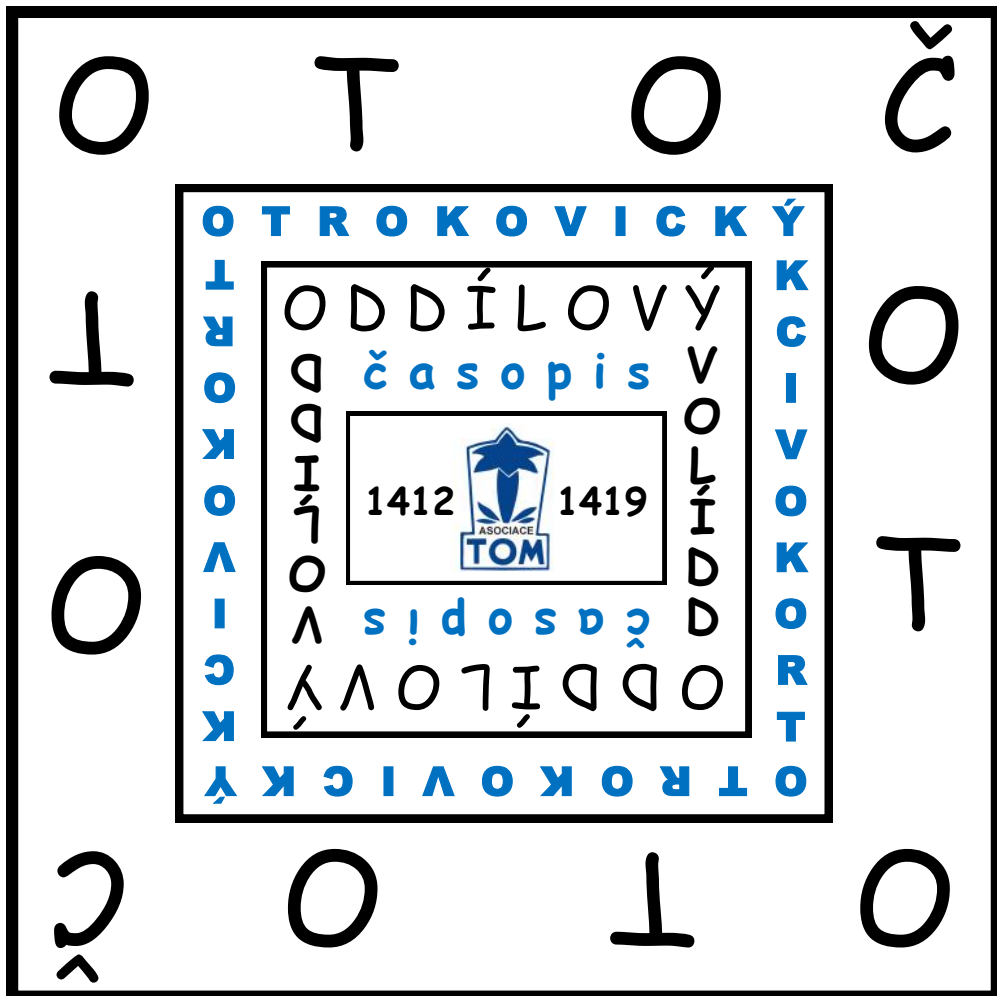
dokázali mnohem víc, nebo něco úplně jiného, třeba i v jiné oblasti než je sport. Úžasné na sportu je o, že lidi spojuje. Že pokud se chci narovnat nepomůže mi vědomí, že jsem věřící, ale musím pro to něco udělat, a jako křesťan mohu svým přístupem, chováním a vstřícností ovlivnit i toto prostředí. Někdy se to daří víc, někdy m_ň, ale možná postačí, když při pravidelném sportování ve skupině si nevěřící řeknou,

-----, kteří nečekají na zázraky,
ale mají aktivní a odpovědný přístup k životu.

Magda Vaclová

Nejbáječnější
léto Vám přeje
redakce OTOČE

OTOČ! - OTROKOVICKÝ ODDÍLOVÝ ČASOPIS

Vydávají oddíly TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice.

Redakce: Honza Žalčík (Žán), Pavča Janečková, Denis Bilík

Oddílové stránky: holky www.tom1412.blog.cz

Kluci www.tom1419.org

Oddílový FB: facebook.com/TOM1419Otrokovice

Redakční mail: otoc@tom1419.org

Podporuje nás město OTROKOVICE

